

PREMIUM

MABEL VOND HAAR BIOLOGISCHE VADER

MABEL (49) VOND VIA ‘SPOORLOOS’ HAAR BIOLOGISCHE VADER: “IK BEN BLIJ DAT IK HEM NIET EERDER BEN GAAN ZOEKEN”

Via Spoorloos vond Mabel Nummerdor (49) haar biologische vader. Dan begint de werkelijke zoektocht pas écht: hem leren kennen. “Als ik hem eerder had ontmoet, had ik zijn intense karakter nooit aangekund.”

Tekst ELSALIEN VAN DIJENEN
Beeld PETRA HOOGERBRUG

“Meeendoen aan Spoorloos was het engste wat ik ooit heb gedaan. Om mijn zenuwen in bedwang te houden had ik zoveel mogelijk vragen uitgewerkt en in mijn hoofd gestampt. Met alle scenario's had ik rekening gehouden, ook dat mijn biologische vader dood kon zijn of dat hij me niet wilde zien. Maar ik was niet voorbereid op het feit dat deze man als een spiegel zou zijn. Na 42 jaar stond Jacques voor mijn neus. Ik had nooit kunnen denken dat ik door hem te vinden, mijzelf zo zou verliezen. Nu ik wist wie hij was, realiseerde ik me ineens hoe erg ik hem al die tijd had gemist. Bovendien riep het antwoord op mijn grootste levensvraag een stortvloed aan vragen op.

Libelle nieuwsbrief

Elke dinsdag en donderdag ontvang je de leukste nieuwtjes, tips, trends en video's in je mailbox.

Jouw e-mailadres

Jol Ik wil de nieuwsbrief →

“In dat nieuwe gezin stopte ik het verlangen naar mijn biologische vader weg”

Knuffels, geen antwoorden

Ik groeide op in Deventer, waar ik samen met mijn moeder in een knusse jarenvijftigflat woonde. Mijn leventje was volmaakt, tot ik in de kleuterklas moest knutselen voor Vaderdag en als enige niemand had om die gekleide asbak aan te geven. Mijn moeder ontweek de vragen waarmee ik thuiskwam. Haar generatie had geleerd dat zolang je het ergens niet over hebt, het er ook niet is. Als ik haar vroeg wie mijn vader was, waar hij was, kreeg ik knuffels in plaats van antwoorden. Toen ik zes was, kwam Wim in haar leven, een man die al twee dochters had uit een eerdere relatie. Hij was pas een halfjaar samen met mijn moeder, toen de verhuisswagen kwam voorrijden en hij bij ons introk. Het duurde even voordat ik hem een plekje in mijn hart kon geven, maar Wim was ontwapenend. Je hoort vaak dat nieuwe partners niet per se willen opvoeden, maar hij stortte zich juist vol overgave in de vaderrol. Toen hij mijn moeder ten huwelijk vroeg, vroeg hij mij ook of hij officieel mijn vader mocht worden. Ik twijfelde, maar ik zag hoe gelukkig mijn moeder was, dus ik ging ermee akkoord. Pas twee jaar later, toen ik mijn sleutelbeen brak en Wim vol toewijding voor me zorgde, voelde ik zelf ook dat hij mijn vader was. Er is geen liefde zo onvoorwaardelijk als de liefde van kinderen voor hun ouders, schrijft Griet Op de Beek. Dat vind ik zo herkenbaar. Als kind voegde ik me naar hun wens om een gelukkig nieuw gezin te zijn. Er werd niet gesproken over mijn biologische vader. Het verlangen naar hem stopte ik weg. Ondanks de overvloed aan liefde in mijn jeugd was er veel onbespreekbaar en voelde ik me altijd een beetje verloren.

“Hoe durfde hij mij als opvoeder te bekritisieren?”

Franse vakantieliefde

Toen ik studeerde, kreeg ik meer te horen. Op een avond vertelde papa hoeveel pijn het hem deed dat hij geen grote vaderrol meer had voor zijn andere dochters. Hij voegde eraan toe dat hij daarom soms bang was dat ik op een dag zou worden opgehaald door een Fransman, mijn echte vader. ‘Zal ik dan ook maar een boekje opendoen?’ zei mijn moeder. Eindelijk kreeg ik het verhaal te horen over Jacques, haar Franse vakantieliefde. Ik kon geen woord uitbrengen. Ze schreef hem over de zwangerschap. Hij wilde er niets van weten, waarop ze terugschreef dat ze het dan wel alleen zou doen. Toen ik haar vroeg waarom ze dat nu pas vertelde, zei ze dat ze me niet ermee wilde belasten. Tegelijkertijd hoorde ik mijn vader mompelen: ‘Ik spring van een brug als die Fransman hier ooit voor de deur staat.’ In 2006 overleed Wim aan de gevolgen van kanker. Twee maanden na zijn dood bleek ik onverwachts zwanger te zijn. Ik miste mijn vader én werd zelf moeder, die twee dingen zorgden ervoor dat ik meer ervoor openstond om Jacques te gaan zoeken. Nadat ik zelf zonder resultaat online had gezocht, nam ik contact op met de Fiom, een instantie waar je terecht kunt met afstammingsvragen. Na ruim een jaar bleek dat zij me niet konden helpen. Mijn zoektocht lag daarna jarenlang stil, tot ik me door een onbenullige ruzie met mijn schoonzus realiseerde dat ik niet langer wilde wachten. Ik moest op zoek naar mijn echte familie. Ik opende mijn laptop en typte een brief aan de redactie van *Spoorloos*. In razend tempo schreef ik het verhaal van mijn moeder die in de zomer van '73 in haar rode eend stapte om in Frankrijk op avontuur te gaan.

Advertisement

LIBELLE SAMEN MET

SAMEN MET KINDERHULP
Kelly (30) en haar zoontje leven in armoede: “We denken altijd in oplossingen”
LEES MEER

Innemend figuur

Op 12 maart 2016 ontmoette ik Jacques. De opnamedag waar ik zo bang voor was, werd de bijzondere dag van mijn leven. Bijna twee miljoen mensen zagen in de uitzending hoe ik Jacques in de armen viel. Nog maandenlang werd ik herkend en door vreemden aangesproken, die me feliciteerden met onze ontmoeting. Wat volgde was een heftige periode. Ik werd continu overvallen door emoties, die ik nooit eerder had gehad. De band tussen mijn moeder en Jacques was innig en vol liefde, maar voor het eerst voelde ik ook dat ze mij iets had ontnomen door zo lang over hem te zwijgen. Na de opnames bleef Jacques nog een week in Amsterdam. Daarna zagen we elkaar iedere paar maanden in Nederland of in Frankrijk. Hij bleek een excentriek, innemend figuur. Hij is gepromoveerd in literatuurwetenschappen en filosofie en heeft de hele wereld over gereisd. Zijn levensverhaal klinkt als een *roadmovie* uit de jaren zeventig. Voor mij als boekenwurm was geraakt van het verhaal van de feesten der herkenning en een stimulans om definitief te worden wat ik altijd al wilde zijn: schrijver. Jacques en ik hadden elkaar helemaal gevonden, maar dat gold niet per se voor de rest. En Jacques leek er niet echt voor open te staan om mij te delen. Mijn kinderen kregen ineens een man in hun leven die zogenaamd hun opa was. Toen ik met hem, zijn vrouw en mijn gezin op vakantie was, stuitten we op een cultuurverschil. Fransen, zeker de oudere generatie, hebben een heel andere visie op opvoeden. Toen hij me daar op botte wijze op wees, knapte er iets. Hoe durfde hij mij als opvoeder te bekritisieren, terwijl hij er voor mij niet was geweest? Achteraf gezien is deze ruzie goed geweest, onze relatie werd gelijkwaardiger.

null Beeld

Impact van adoptie

De bizarre overeenkomst is dat Jacques zijn biologische ouders ook niet kent. De geschiedenis heeft zich herhaald. De impact van zijn adoptie kan ik als geen ander begrijpen. Het enige wat hij wist, is dat zijn piepjonge moeder zwanger was geraakt van een Engelse soldaat. Mijn wens was om op een dag haar gezicht te kunnen zien. Met behulp van tips van de *Spoorloos*-redactie zijn we samen op zoek gegaan naar zijn ouders. Bij deze zoektocht belandden we van een naoorlogs opvanghuis voor Zwangere meisjes in Parijs in een slaapstadje aan de Amerikaanse westkust. Door te graven naar onze wortels ben ik me nog meer bewust geworden van de enorme verantwoordelijkheid die vrouwen met zich meedragen door hun vruchtbare lijf. Zelf slikte ik meermalen een morning-afterpil, mijn moeder maakte de keuze om alleen een kind op de wereld te zetten. De vrouw die wij nu vonden, bleek begin jaren vijftig geen enkele vrijheid te hebben gekend toen ze een kind kreeg. Als je op zoek gaat naar je afkomst, is het slim om dat te doen op een moment dat je goed in je vel zit. Want wie draagt, moet ook met het antwoord kunnen leven. Ga het pas aan als jij er klaar voor bent. Niemand kan voor jou beslissen wanneer dat is. Ik ben blij dat ik niet naar Jacques op zoek ben gegaan, toen ik nog een kind of student was. Ik had zijn intense karakter nooit aangekund. Dit was het juiste moment. Ik zie Jacques niet zozeer als mijn vader. Hij is mijn verwekker en onderdeel van mij, maar de vaderrol was weggelegd voor Wim. Ik kan het hem niet meer vragen, maar ik denk dat hij wel zou begrijpen dat ik die Fransman toch ben gaan zoeken.

Niet belasten

Het blijft ingewikkeld. Dat is het uiteraard ook voor mijn moeder. Ik weet dat ze het me kunt en blij is dat ik Jacques gevonden heb, maar er zit ook een pijnpunt. Zij heeft me opgevoed, zij heeft al het werk gedaan, maar nu staat de grote afwezigheid ineens in het middelpunt van de belangstelling. Als mijn moeder me vraagt hoe mijn weekend bij Jacques was, houd ik me altijd een beetje in. ‘Gezellig hoor’, zeg ik dan, terwijl het fantastisch was. Die loyaliteit om je ouders geen pijn te doen, blijft. Je zou denken dat je daar rond je vijftigste wel een keer vanaf bent, maar ik doe precies wat zij voor mij deed: haar niet belasten. Bij de lancering van mijn boek *Schitterend afwezig* was iedereen er: mijn moeder, mijn gezin, Jacques met zijn vrouw en zoon, mijn schoonfamilie. Ik maakte me daar van tevoren wel zorgen over. Hoe ging ik de tijd verdelen en zorgen dat ik niet te lang met de een of met de ander sprak? Uiteindelijk heb ik dat losgelaten. Toen ik de ruimte rondkeek, besefte ik dat het nu oké is. Al deze mensen horen bij mij.”

Het boek ‘Schitterend afwezig’ € 21,99 (Spectrum) van Mabel Nummerdor ligt nu in de winkel. Wij mogen vijf exemplaren weggeven.

Ga naar libelle.nl/mabel en maak kans op een exemplaar.

Meer adoptieverhalen

Danielle vond haar biologische moeder in Chili, maar zij bleek haar bestaan zorgvuldig geheim gehouden te hebben. Kijk op libelle.nl/adoptie

Styling: Nanja Brakenhoff | **Haar en make-up:** Wilma Scholte | **M.M.V.** Jane Lushka (colbert), Josh V. (T-shirt), H&M (braek), Cotton Club (ceintuur), Floris van Bommel (klompen), Miccy's (oorbel palmboom), Sacha (oorbel met stras), Sif Jakobs (ring).

19 JULI 2023

LEES OOK

- Alice (52): “Het voelde er een zeer groot gat in mij zat, alsof mijn basis ontbrak”

Danielle (32) werd als baby geadopteerd: “Ik ben voor altijd een geheim”

Barbara werd door ‘Spoorloos’ aan de verkeerde familie gekoppeld: “Met adoptie mag je niet onvoorzichtig omgaan”

PERSOONLIJK

De Dag Nadat

Columnisten

Slaapkamergeheimen

Interviews

Levensverhalen

Marktplaats Misère

Raarste Ruzies

PREMIUM

Van van de Vijver is geen spelfout, maar een achternaam uit een bizar slavernijverleden

PREMIUM

Nina (48) werd haar hele jeugd ziek gehouden door haar moeder: “Ze koos willekeurig een nieuwe vader voor mij”

PREMIUM

Rebecca (43): “Ik kon die kriebels in mijn buik toch niet negeren?”

PREMIUM

Debby's kookvideo's op Instagram zijn een hit: “Voor sommigen ben ik het lichtpuntje van de dag”

MEER LEVENSVBERHALEN »